

ajunge în realitate întotdeauna la limita distrugerii totale.

Să ne dea Dumnezeu tuturor duhul prudenței, al atenției și al înțelegerii!

Sursa: **Arhim. Ioan Krestiankin**, *Unui fiu duhovnicesc necunoscut*, Editura Doxologia

PĂRINTELE PAISIE OLARU

1897-1990

FĂ CE DEPINDE DE TINE!

Cum nu-L iubești pe Dumnezeu? Astea sunt gânduri de la diavolul... Taci din gură. Cum nu crezi? Dar cine te-a adus aici, la mănăstire? Ce asculți tu ce spune vrăjmașul? Și de

ce să nu te mântuiești? Nu, tătucă... lasă, cu nădejdea la Maica Domnului, o să ne mântuim noi. Că dacă le-am putea face pe toate, ne-am mândri, și ar fi mai rău: "Rugăciunea minții o am, milostenie fac..." Dar dacă vezi că nu poți face, te mai smerești. Puterea lui Dumnezeu întru neputințe se desăvârșește. Tu fă tot ce depinde de tine. Mai te rogi, mai te spovedești, mai mergi la biserică, mai te împărtășești – măcar la o lună... Și nu te teme, că nu te duci în iad. Vinerea postește până când ți-e foame. Mai citește câte o carte, spune mereu "Doamne Iisuse" și să n-o uiți pe Maica Domnului. Și fă tot ce depinde de tine...

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 25 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 26 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir
	18:00	Vecernia și Litia
Joi 27 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor
Sâmbătă 29 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 30 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Luca 16, 19-31; glas 2, voscr. 8 → Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

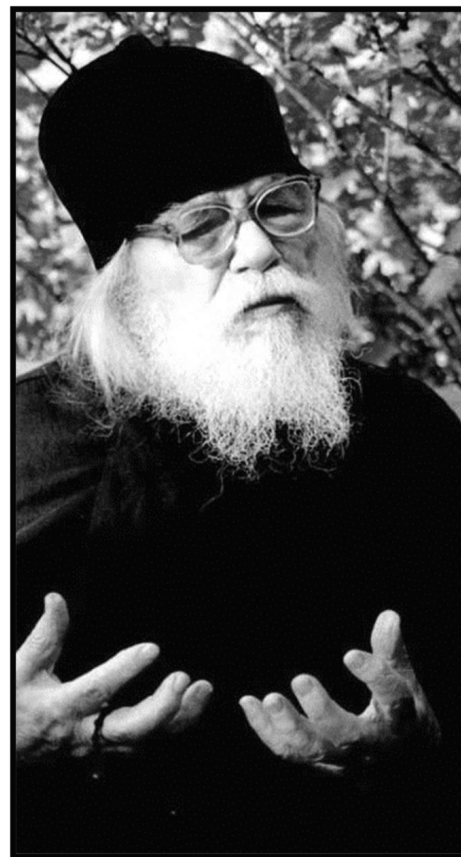

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Harul e cu noi, mintea noastră e puternică; dar când pierdem Harul, atunci vedem neputința noastră; vedem că fără Dumnezeu nu putem nici măcar gândi ceva bun.” – Sfântul Siluan Athonitul

Nr. 459 / 23 octombrie 2022

PĂRINTELE IOAN KRESTIANKIN

1910 - 2006

SĂ PUNEM MINTEA DE STRAJĂ INIMII

Ce ar trebui să facă o persoană care a reușit să învingă un obicei păcătos? Pentru început, să-și pună mintea de strajă inimii, ca aceasta să identifice cel puțin gândurile păcătoase cele mai grosiere și, ca un paznic nu prea îndemânatic, să-și dea silința să nu le omită pe cele cu certitudine periculoase. Dar dacă nu face acest lucru? Să urmărim ce s-ar putea produce...

Așadar, păcatul a fost biruit! Dar, din păcate, nu pentru mult timp. Nu am reușit încă să-i fac loc Duhului Sfânt în inima mea curățită. Acum mă odihnesc în pace și seninătate sufletească. Dar, pe neașteptate, duhul beției, *umblând prin locuri fără de apă, căutând odihnă și negăsind-o*, se întoarce la mine și, văzând cămara sufletului meu pustie, se duce după cei șapte tovarăși ai lui care îl vor ajuta cu siguranță – el știe aceasta din experiență – să se sălășluiască din nou în acest suflet curat, seducător și atât de râvnit. Lucrurile

se simplifică prin faptul că, așa cum a observat el, nu există vreun paznic.

În primul rând, el se duce la duhul mândriei care, în funcție de caracterul și predispozițiile „pacientului” purificat, i se descoperă într-una dintre cele trei fețe ale sale: mulțumirea de sine („cât sunt de puternic că am reușit singur să-mi înving păcatul”), încrederea exagerată în sine („se pare că nu este chiar atât de greu; dispun de suficientă forță încât să fac față acestui păcat”), îngâmfarea („în general, această mizerie nu va mai îndrăzni să se apropie de mine, știind că sunt un luptător experimentat și învingătorul ei”). Profitând de lipsa mea de experiență în materie de viață duhovnicească, acest duh necurat pătrunde și se înrădăcinează în bietul meu suflet, ispitindu-mă prin intermediul celor trei fețe ale sale, în orice combinație și în orice ordine a lor.

Și iată că duhul mândriei nu doar că s-a înrădăcinat în sufletul meu; el mai deschide ușa și pentru prietenul său: duhul lenei. „Într-adevăr, care este problema? Totul este minunat și pentru totdeauna: duhul beției nu se mai întoarce, nici nu constată vreo lucrare a altor duhuri ale întunericului în ceea ce mă privește (în timp ce duhul mulțumirii de sine, al încrederii exagerate în sine și al îngâmferii s-a strecurat alintător și pe neobservate) – pot să mă mai destind. Să-mi continui nevoia? Nu-i nicio grabă, nevoia ar mai

putea să aștepte. Merit cu siguranță să mă odihnesc după luptele mele continue”. Iar duhul lenei se instalează lent, dar cu putere.

Și iată că eu, „un titan al virtuților”, am fost doborât și m-am împotmolit în mrejele duhului lenei, a lipsei de dorință de a mai trăi în tensiune permanentă. Iar acest stăpânitor îi cedează un locușor și următorului său prieten, care urmează să consolideze succesele anterioare. Conștiința îmi mai chițăie din când în când câte un semnal că, totuși, ar fi cazul să mă mobilizez și să fac ceva, dar lenea nu permite să se instaleze singurul duh bun indispensabil lucrării lăuntrice, în timp ce lasă cu ușurință să intre vicleanul și necuratul duh al lucrării formale. Orice lucrare exterioară are, de obicei, capacitatea de a mulțumi sufletul. Acest lucru este întotdeauna periculos, dar cu atât mai mult în situația când caracterul formal, lipsit de viață, [al nevoinei] (sau din contră, o nevoie prea sensibilă, prea senzorială) tinde să pună stăpânire pe o lucrare mult mai lăuntrică – rugăciunea – și să o modifice după chipul și asemănarea sa. Cel de-al treilea duh necurat care s-a strecurat cu răutate fie anulează rugăciunea cu totul, fie o face neputincioasă. Astfel m-am lipsit de una dintre cele mai importante arme. Simțământul mulțumirii, atât de intrinsec lucrării formale, risipește ultimele rămășițe ale pocăinței (dacă aceasta a mai rămas în sufletul meu), însă îl întronează și

pe cel de-al patrulea duh necurat, care își face apariția solemn și somptuos – duhul împietririi inimii, al lipsei de dorință de a mă mai pocăi. El sosește neînfricat, însoțit de ajutoarele sale: autojustificarea și neatenția față de sine. Greșelile zilnice numeroase, văzând posibilitatea de a trece cu ușurință, îmi pătrund în suflet și, rămânând nespovedite, declanșează efectele lor de coroziune. Pentru păcatele mai mari, încep să găsesc imediat justificări. Așa se derulează cu amploare procesul de anihilare a vinei pentru păcatele făcute. Chiar venind la biserică la spovedanie, de fapt rămâneam nepocăit. Astfel m-am privat și de o altă armă importantă. Lipsa pocăinței poate prin ea însăși să atragă „din locurile fără de apă” oricare alte duhuri necurate; iar ele, fiind foarte experimentate, știu cum să acționeze și unde ar putea să dea lovitura cea mai puternică. Această lovitură este dată de următorul duh necurat – duhul nerecunoștinței. Este firesc ca acesta să-și ocupe habitatul acolo unde s-au stabilit deja mulțumirea de sine, lenea, lipsa rugăciunii și lipsa pocăinței. Acest duh este foarte viclean, mincinos și dușmănos. Cel peste care pune stăpânire ajunge, într-o măsură considerabilă, străin de lucrarea Sfântului Duh și nu mai percepe inspirațiile Lui. Acest duh necurat a intrat în mine și eu mă îndrept spre prăpastie. Eu, cel nerecunoscător, nu mai sunt capabil să văd ceva bun, nici în lucrările lui

Dumnezeu, nici în cele ale oamenilor care încearcă din compasiune să-mi sară în ajutor, ci pe toate mi le atribui mie însumi.

Atunci, ca urmare a nerecunoștinței, se îndreptă spre mine în ritm galopant cel de-al șaselea duh necurat. El aduce cu sine indiferența față de toți oamenii. El mai aduce și izolarea. Apoi, ies din starea de indiferență față de oameni, însă aceasta se întâmplă din cauza supărărilor pe care ei mi le provoacă (supărări aparente, bineînțeles, dar care pentru mine sunt reale). Furia și nemulțumirea pun stăpânire pe mine. În tot acest răstimp eu însumi, orbit și indiferent, semăn suferință la dreapta și la stânga, dar, nevăzând oamenii, nu sesizez nici suferințele provocate lor. În jurul meu, cum ar fi și firesc, se închide cercul singurătății. Ajung să am o atitudine distructivă, mai ales față de cei care încearcă să mă salveze. Pe lângă toate acestea, din pricina obișnuinței care s-a înrădăcinat, îi consider vinovați pentru toate necazurile mele pe cei care sunt sau au fost în preajma mea. Văd în propria persoană doar lucruri bune, în timp ce întunericul pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul meu, iar din cauza lui crește și confuzia. Iar atunci se strecoară și se răspândește prin tot sufletul meu cel de-al șaptelea, cel mai înfricoșător duh necurat – duhul deznădejdiei.

Bineînțeles că aceasta este o reprezentare schematică și, din mila lui Dumnezeu, această schemă nu